

### Препорука за награду: *Пројекат године*

Са највећим задовољством, препоручујем да ИСОМ СРБИЈА додели награду *Пројекат године* Музеју Војводине за изложби *Бошко Петровић – скице за велика дела*, ауторке Драгане Гарић Јовичић, кустоскиње–историчарке уметности.

Ауторка изложбе наглашава да је овом изложбом желела да представи онај део радова Бошка Петровића који се чува у Музеју Војводине, а који презентује сам стваралачки процес. Отуда је акценат више на начину рада, а не на самој теми, што није честа пракса и представља иновативни методолошки приступ делима из фонда.

О Бошку Петровићу се пре ове изложбе није много знало, био је непознат чак и за нас историчаре уметности који се бавимо југословенском уметношћу 20. века и којима је револуција у срцу. Можда сам баш зато ову изложбу доживела толико емотивно и дубоко и враћала јој се више пута, иако није у граду у коме живим. Бошко ме је освојио већ у првој просторији у приземљу Музеја у којој се упознајемо са његовим радом у мозаику који се и данас налази у Скупштини Аутономне покрајине Војводине и заузима 60 квадратних метара у које је уграђено око 150.000 разнобојних каменчића из Црне Горе и других крајева тадашње Југославије. Изложена је скица за мозаик какву никад нисам видела и која говори о Бошковој посвећености, а која је урађена од квадратића папира који симулирају мозаик. У истој просторији гледамо филм Филипа Марковиновића *Сећање на Бошка Петровића*, настао у оквиру пројекта који нас на дирљив начин упознаје са његовом личношћу, „са човеком кога су сви волели“. Попевши се на спрат срећемо се у горњем холу Музеја Војводине са макетом за никада реализовани *Споменик ропства*, који је био једна од првих идеја о споменику револуцији насталој у окупираној Европи, а коју је Бошко осмислио када је имао само 19 година. Ушавши у трећу просторију, која је климакс изложбе, упознајемо још једног новог Бошка који још једном мења медиј и почиње да се бави таписеријама. Значачки постављена изложба искусне колегинице која је најбоље оставила за крај сада нас већ оставља без даха. У потпуно црној просторији нижу се скице, њих 106 на тему револуције, рађених за монументалну таписерију „Раднички покрет у Војводини“, димензија 350 x 350 цм која нас чека на крају сале. Срећом да је испред таписерија постављена клупа да посетилац може да седне и сабере мисли и контемплира над виђеним и доживљеним.

Мало је оваквих изложби које на непретенциозан начин причају причу о једном човеку, једном времену, па можемо рећи и једној утопији јер Бошко је био прави револуционар који је желео да приближи народу уметност, који је без хонорара радио

мурале за основне школе да улепша свет, који је своје скице желео да уступи без надокнаде и који се борио да примењена уметност уђе у домове обичних људи тако што ће се текстилна индустрија радити према нацртима домаћих уметника.

Ова изложба на најбољи начин преноси дух Бошка Петровића јер је свакоме ко ју је видео улепшала дан, живот и улила нову наду, што је Бошкова мисија и била, а испунила ју је колегиница Драгана Гарић Јовичић и Музеј Војводине у коме ради враћајући дуг свом дугогодишњем раднику Бошку Петровићу, као што је он враћао дуг револуцији.

Изложбу је пратио више него богат програм предавања, пројекција филмова, презентација, дечијих радионица у коме сам и сама имала част да учествујем предавањем о револуционарној уметности. Радујем се гостовању изложбе у моме граду у Великој галерији Дома војске Србије и сусрету са још једном Бошковом таписеријом која се чува у овој установи.

Указујући на све горе наведено, задовољство ми је да предложим изложбу Музеја Војводине *Бошко Петровић – скице за велика дела* за Награду националног комитета ICOM Србија за пројекат године.

У Београду, 25. марта 2024. године

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Ana Vard', is written over a light blue grid background.

Историчарка уметности – музејска саветница

Музеј Југославије, Београд